

Liviu Ionescu, Calfă

R.L. România Noastră nr. 496

Orientul București

Titlul planșei va fi dezvăluit în încheiere

În vremea școlii generale și a liceului, pe ultimele pagini ale caietelor mele, un ochi curios putea descoperi câte-o poezie stângace. În amintirea copilului de atunci, eu, adultul care stă în fața voastră astăzi, voi începe cu un poem:

Stau aici în fața voastră cu-al meu chip ce-i doar un scut,
Iar ce vedeți nu sunt eu, ci doar tăcerea ce-a făcut.
Sunt o umbră în lumină, o idee peste timp.
Din fântâna vieții mele, astupată totuși plină,
Mulți sunt cei ce au să vină, cu o găleată de nimic.
Căci apa-i din altă lume, ce în carne nu se-îmbină.
Sunt doar eu, îngropat în al meu trup.

Planșa de grad este un element esențial în ritualurile și tradițiile francmasoneriei, fiind un mijloc de instruire și comunicare simbolică între frați. Planșa mea în gradul de calfă este o povestea a mai multor povești, dar nu scrisă de Ion Creangă ci de fratele Liviu Ionescu.

Povestea începe cu alegerea temei. Într-o dimineață răcoroasă m-am întâlnit la o cafea cu Fratele Prim Supraveghetor și fratele meu de funie. Cum eu nu beau aproape niciodată cafea, m-am rezumat la un ceai. Discuția nu a decurs întocmai cum mă așteptam. Eu venisem pentru o formalitate, pregătit să primesc un subiect specific gradului 2 pe care să-l analizez, să-l dezvolt și să-l trec prin filtrul meu personal. Nu asta este ce s-a întâmplat. Nici nu voi descrie întreaga discuție, voi spune doar că a fost

un îndemn la introspecție și că obiectivul principal a fost să determinăm noi înșine dacă suntem pregătiți pentru a merge mai departe. Scopul planșei fiind ca frații să mă cunoască mai bine pe mine, pentru a sădi sămânța unei strânse relații frățesti. Iar în prim plan să fie o poveste reală din viața mea.

Ca și natură, mie îmi ia ceva timp să procesez o informație nouă și prefer să ascult, să mă asigur că am înțeles și apoi să răspund, iar dacă ceva nu îmi este clar cu siguranță voi pune o mulțime de întrebări. Este fie o discuție interioară de confirmare care nu transmite o emoție sau prea multe întrebări care pot agasa interlocutorul. În orice caz se întâmplă destul de des ca limbajul meu non-verbal să nu fie interpretat corect. Fix așa a fost discuția despre planșă în care a trebuit să-l asigur de mai multe ori pe Fratele Prim Supraveghetor că am înțeles pe deplin tema și așteptările sale. În mine deja răsunau mai multe voci: “Vorbesc despre copilărie”, “Subiectul familie este cea mai la îndemână temă”, “Oare o poveste de dragoste este potrivită?” și cea mai răsunătoare “Nu există nicio poveste sau întâmplare prin care să-i fac pe frați să mă cunoască cu adevărat”.

Așa că o să vă povestesc despre un prieten, un prieten aflat la răscrucea vieții care este în căutarea... echilibrului. Mi-am dorit să folosesc aici termenul fericire, dar nici eu, nici el nu îndrăznim încă să țintim atât de sus. Prietenul meu a făcut toate schimbările posibile în încercarea de a-și îmbunătăți viața: slujba, casa, partenera, prietenii, condiția socială, a schimbat chiar și propriul exterior.

Văzând prin ce trece și că nu îi este deloc bine, nici lui nici familiei sale, prima mea intenție a fost să-l ajut, dar cum? A încercat aproape tot, și nici nu pot spune că EU dețin rețeta fericirii. Cu mâna pe logică am identificat problema, avem discursul pregătit și nu mai rămânea decât să-l scot pe sărmanul om din calvarul vieții sale.

Răspunsul fiind: “Ai schimbat tot ce se putea schimba, ai îmbunătățit tot ce se poate îmbunătăți, dar te-ai aplecat asupra fizicului, materialului, ai dat satisfacție doar simțurilor. Acum trebuie să te analizezi pe tine, dar nu în oglindă, nu în contul bancar, nu prin prisma oamenilor din jurul tău. Deschide ușa și vezi cine este închis în interiorul tău. Hraneste-l, curăță-l, îmbracă-l, vorbește-i.”

M-am dus la culcare împăcat și bucuros de binele pe care aveam să-l săvârșesc. Dar ceva, Cineva nu m-a lăsat să adorm. Cineva care bătea puternic, în uși în pereți dar pentru care nu existase urechea potrivită să-l audă până în acel moment.

Acesta a fost primul pas.

La fel ca ascensiunea pe treptele unei piramide cu vârful îndreptat spre cer, urcasem prima treaptă. Picioarele mele nu mai erau pe pământ, m-am desprins de lumea materială și am început călătoria fără sfârșit pe calea cunoașterii spirituale. Este cea mai mare structură pe care am văzut-o vreodată, nu o pot cuprinde cu privirea, ocupă tot orizontul iar vârful care străpunge cerul îl pot doar imagina.

Simt că această piramidă îmi dă stabilitate. Laturile ca niște triunghiuri perfecte formează o punte spre divinitate iar vârful mă luminează și veghează asupra mea în același timp.

De ce nu am văzut-o până acum? De ce o văd acum? O să fie aici pentru totdeauna? Cât de sus voi urca? Oare pot să cad? Sunt singur sau voi întâlni și pe altcineva în această călătorie? Și vuietul de întrebări mă înconjoară, se intensifică, întrebări, întrebări fără răspuns. Acum este o furtună, o tornadă de întrebări, care nu mă doboară, dimpotrivă mă ridică.

În încheiere vă mărturisesc că această planșă nu este scrisă de mine. Este scrisă de voi, frații mei.

Am zis!